

DUSTY

Zradné stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 8

Zradné stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 8: Zradné stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Zradné stopy

DUSTY

Zradné stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

C hlapca ani dievča nepoznal. Bolo možné, že ich už kdesi videl, do lesa alebo k starému kúpalisku často chodievali tínedžeri, ktorí tam hlasno revali, hrali futbal s prázdnyimi plechovkami od koly a tak podobne.

Raz aj nejakých stretol, hodili mu paličku. Taká hra sa mu páčila. Lenže oni ho prekabátili, aby ho nahnevali. Potom ako paličku priniesol tri- či štyrikrát, hodili mu inú. Boli na nej trne. Dopichal si na nej celú papuľu – a oni ho vysmiali, keď si s kňučaním oblizoval krv.

Preto si aj teraz radšej dával pozor, hoci obaja boli celkom milí. Nehádzali mu paličku ani sa ho nesnažili nalákať na šišky. Len sa s ním rozprávali. Dievča malo na hlave kapucňu, presne ako Paulova kamarátka Alex. Klaklo si a natiahlo k nemu ruku, aby ju mohol ovoňať.

Stavil by sa, že práve jedlo croissant. Tie mal veľmi rád! Hoci mu Paul vysvetľoval, že croissanty nie sú pre psy veľmi zdravé.

„Fuj,“ povedal Paul, „priveľa cukru! Z toho len ochorieš a ešte ti aj vypadajú všetky zuby.“

Karlota mu aj tak potajomky občas dala kúsok, keď ho mali cez víkend na raňajky. A zatiaľ mu žiadne zuby nevypadli. Možno sa Paul mýlil. Alebo chcel všetky croissanty pre seba, lebo aj jemu veľmi chutia. Určite. Paul niekedy robil čudné veci, napríklad si ho nikdy so sebou nebral do vane! Čo ho naozaj štvalo, lebo by určite bolo zábavné vyšpliechať všetku vodu na zem. Ale nech sedel so zaklonenou hlavou pred vaňou a díval sa na Paula hocijako dlho – nesmel k nemu vojsť.

„Ty si ale pekný psík,“ povedalo dievča v kapucni s prstami voňajúcimi po croissante a natiahlo k nemu aj druhú ruku. „Chutí, čo? Počkaj, v taške pre teba ešte trochu mám...“

Vytiahlo pokrčené papierové vrečko, otvorilo ho a podržalo mu ho pred ňufákom.

Vo vrečku bola naozaj polovica croissantu! No mal si ho vybrať sám, ako pochopil. Musel ňufák strčiť hlboko do vrečka, aby sa k nemu dostal. Chvíľu pred sebou nevidel nič, len biely šuchotajúci papier.

Vtom celkom zreteľne počul, ako dievča nahlas zvolalo: „Teraz! Rýchlo!“

A niečo ho potiahlo na chrbte. Okamžite odtiahol hlavu, hoci croissant sa mu ešte nepodarilo uchmatnúť.

„Pokoje, neboj sa, nič ti neurobíme,“ povedalo dievča a chcelo ho pohladkať. No niečo mu na tom všetkom nesesedelo. Odvrátil hlavu a vyceril zuby. Výstražne zavrčal.

„Neboj sa,“ zopakovalo dievča. „Už je koniec, máme, čo sme chceli. Pod! Dám ti croissant, aha, pre teba! Lebo si bol taký statočný.“ Z vrecka vybralo polovicu croissantu a podalo mu ju.

„No, vezmi si, dobrý psík, pomaličky...“

„Ach, to je otrava,“ povedal ten vedľa dievčata. Bol od neho vyšší, na hlave mal červenú šiltovku a v ruke držal niečo lesklé.

Nožnice!

„Nechaj to psisko tak. Pod', padáme. Chumáč, čo som mu odstrihol, stačí. Viac nepotrebujeme.“

„Dobre,“ odvetilo dievča a postavilo sa. Croissant tam nechal. A prázdne vrecko tiež.

„Super,“ povedal chlapec v červenej šiltovke. „Ten bude poze-
rať ako puk, keď dostane náš list.“

Potom odišli a už sa za ním ani raz neotočili. Akoby mali zrazu veľmi naponáhlo.

1. kapitola

„Trénujete to ešte?“ opýtala sa Alex. „Myslím s Dustym.“

„Jasné,“ prikývol Paul. „A už mu to ide výborne! Uteká presne na miesto, ktoré som mu ukázal, a potom tam čaká. Včera som tam bol už skôr a potajomky som ho pozoroval. Najskôr sa vyčúral na kôš, potom si ľahol vedľa lavičky a s nastraženými ušami čakal, že sa objavím na ceste. Ani sa nerozbehol za zajacom, ktorý zrazu skákal po lúke. Veľmi bystrý pes!“

Zakaždým, keď Paul rozprával o Dustym, začal o ňom básniť. Alex to už poznala, bola predsa jeho najlepšou kamarátkou!

„Dobre,“ odvetila napokon. „Tak sa stretneme poobede, hej?“

Paul prikývol. „O pol štvrtej? Aby sme si na zajtra stihli urobiť aj úlohy z matematiky. Pomôžeš mi, však? Dnes som vážne ničomu nerozumel. Ani ň! Nič, nula.“

Alex sa zasmiala. „Bože, Paul. Veď si ani nepočúval! Videla som, ako si celý čas hľadel do prázdna. Akoby si nad niečím premýšľal...“

Jej posledná veta znela trochu ako otázka. A Paul vedel, že mu Alex nedá pokoj, kým z neho nedostane odpoveď.

„Vlastne som ti to chcel povedať až poobede. Musím sa s tebou o niečom pohovárať, ale je to trochu zložité. A teraz už nemám čas, musím sa vrátiť k Dustymu, aby nebol nervózny. Má dobrý odhad, kedy prídem, akoby mal pri sebe hodinky.“

„No dobre, chápem. Tak poobede. Ale najskôr to chcem počuť, inak môžeš na matiku zabudnúť.“

„Ach, Alex, neštví ma!“ zlostil sa Paul. No Alex len mykla plecom.

„Dohodnuté?“ opýtala sa.

„Jasné, dohodnuté. Mám na výber?“

Alex vystrúhala grimasu, ako to len ona vedela, keď znova v niečom vyhrala. Ako napokon vždy. A bolo to v pohode, lebo boli predsa najlepší kamaráti. Navyše, dobre vedel, že by preňho urobila všetko, o čo ju poprosí. Aj on pre ňu!

Paul Alex ešte raz zakýval a odišiel. Znova sa zatárali na dlhšie, než mali, ako napokon väčšinou po škole. No teraz sa musel poponáhľať, nechcel predsa riskovať, že sa Dusty

bude nudiť. Alebo si pomyslí, že sa niečo stalo a vyberie sa ho hľadať.

To by sa vlastne na Dustyho hodilo, lebo borderská kólia je pastiersky pes. Tie síce väčšinou poslúchajú, ale niekedy sa aj samy rozhodujú, čo je správne. Napríklad, keď hrozí nebezpečenstvo. Takže, ak pastier povie: „Dávaj pozor, aby ovečky ostali tu na pastvine,“ a potom začne z ničoho nič horieť, borderská kólia všetky ovečky zaženie niekam do bezpečia.

A keď Paul povie Dustymu: „Ostaň tu a počkaj na mňa,“ ale potom sa neobjaví, psík sa ho určite vyberie hľadať.

Na nápad stretávať sa na poludnie s Dustym na okraji lesa Paul prišiel, keď mu otec rozprával, že Dusty je vždy v rovnakom čase nepokojný. Vraj presne vtedy, keď mu v škole končí posledná hodina!

Keďže otec pracoval z domu, vždy Dustyho púšťal predtým na chvíľu von. A Paul ho naučil prísť až k lavičke na okraji lesa a tam naňho počkať. Keďže v lese nebola cesta, nemohlo sa nič stať. Väčšina ľudí, ktorí sa tam chodili prechádzať, Dustyho poznali a vedeli, komu patrí.

Paul sa práve chystal pri talianskej reštaurácii zabočiť za roh, odkiaľ viedla cesta do lesa, keď zbadal dievča a chlapca. Hoci boli ešte dosť ďaleko, hneď ich spoznal. Nielen vďaka kapucni a červenej šiltovke, ale podľa spôsobu, ako

kráčali. Vždy sa správajú tak, akoby im patrila nielen cesta, ale aj celý svet, pomyslel si Paul.

No oni si ho nevšimli, a najlepšie by bolo, keby to tak aj ostalo!

K reštaurácii patrila aj záhrada s kurínom. Paul rýchlo preliezol plot a chrptom sa čo najbližšie pritlačil ku kurínu, aby tam počkal, kým prejdú.

Poznal ich, v škole boli noví, práve sa prisťahovali. Všetci ich volali len dvojčatá, lebo všade chodili spolu. Chodili aj do rovnakej triedy, dva ročníky nad Paulom a jeho kamarátmi, takže sa spolu ani nebavili. A až na pár hlúpych poznámok nechávali Paula aj ostatných na pokoji. Občas prehodili napríklad: „Padaj preč, cítiť, že niekto tu má naložené v plienkach!“ Alebo: „Zabudol si si dnes cumeľ alebo vždy vyzeráš tak trafene?“ A tak podobne. Nie úplne odporné, ale dosť protivné. A veľmi nepríjemné.

No práve včera sa stalo niečo, prečo Paul súrodencov radšej nechcel stretnúť. Práve o tom musel Alex neskôr povedať. Dúfal totiž, že jej napadne, čo má urobiť. Sám netušil, hoci celý deň v škole nemyslel na nič iné. Aj včera večer. Dokonca sa mu o tom snívalo!

Teraz museli byť dvojčatá niekde na úrovni voľného výbehu pre sliepky. Počul, ako nervózne kotkodákajú a mávajú krídlami, akoby chceli utiecť. Kohút začal

šialene kikiríkať. Potom niečo narazilo do kurína. A vzápätí ešte raz.

Dvojčatá hádzali po sliepkach kamene!

Paul sa sotva odvážil dýchať. Teraz počul, ako sa smejú. Potom začali hlasno kikiríkať: „Kikirikííí.“ Rozosmiali sa ešte viac a utiekli.

Paul chvíľu počkal, potom vyšiel zo skrýše a vybral sa hore kopcom do lesa. K Dustymu! Len dúfal, že tam hore predtým neboli aj dvojčatá a nestretli ho...

Potešil sa, že vidí Paula a vyskočil naňho, aby ho pozdravil a oblízal mu tvár. Paul ho so smiechom odtlačil. Potom sa k nemu zohol, pozrel sa mu priamo do očí a opýtal sa: „Všetko v poriadku, kamoš?“ Akoby tušil, že sa niečo stalo. Tá vec s chlapcom a dievčaťom. A vreckom, v ktorom bol croissant!

No sám nevedel, čo sa vlastne stalo. Navyše to Paulovi nemohol povedať. Bolo by omnoho jednoduchšie, keby vedel rozprávať! Lenže nevedel.

Preto len štekal a odbehol späť k lavičke, vzal odtiaľ vrecko a položil ho Paulovi k nohám.

„Ehm?“ nechápal Paul. „Našiel si vrecko? Dokonca v ňom ešte niečo je! Polovica croissantu. Aha, chápem – chceš vedieť, či ho smieš zjesť, však? Nie, Dusty, nesmieš. Croissanty nie sú pre psíky dobré, je v nich priveľa cukru, chápeš. Ale si vážne bystrý pes, dobre, že si mi vrecko najskôr ukázal, za to dostaneš aj odmenu.“

Paul sa pohrabal vo svojom vrecku a vytiahol polámanú sušienku pre psy.

Netušil, čo robiť. Paul ho vôbec nepochopil!

Psie sušienky nechutili ani zďaleka tak dobre ako croissant. Aj tak ju však zožral, aby Paula nesklamal. Potom kráčal s vrtiacim chvostom vedľa neho domov.

No na Paulovi bolo niečo čudné, celú cestu si to všimal. Zakaždým zastavoval a hľadel uprene pred seba. Okrem toho sa rozprával sám so sebou ako jedna ich staršia suseda s tučným kocúrom, ktorého raz chytí, keď ten zhrbený lapač myši nebude dávať pozor.

Tak či onak, aj pani Besenbinderová sa často rozprávala sama so sebou. Lenže u nej to už poznal a pri Paulovi to bola novinka.

Keď doňho ňufákom štuchol, Paul povedal iba: „Musím sa ešte raz porozprávať s Leonom a musí mi prezradiť, kto ho priviazal k stĺpu. A koho sa tak bojí, že nechce prezradiť žiadne mená.“

Vôbec mu však nerozumel. Kto je vlastne Leon? Žiadneho nepozná!

Vedel však, že ľudia niekedy hovoria čudné veci, ktorým sa nedá vždy rozumieť, no to, čo práve rozprával Paul, bolo celkom mimo. Musel naňho dávať pozor, keby zase ochorel. Keď raz s horúčkou ležal v posteli, tiež rozprával podobné nezmysly.

Doma sa to ani trochu nezlepšilo. Skôr zhoršilo. Dokonca aj Paulov otec si všimol, že nie je v poriadku! A to Peter málokedy pochopil, že sa niečo deje, čo bolo vlastne celkom dobré, lebo keď s Paulom niečo vyviedli, nemali z toho zle.

2. kapitola

Keď si Paul uložil tenisky do skrinky na topánky a zavesil bundu na vešiak namiesto toho, aby ju len hodil na zem ako zvyčajne, otec sa ustarostene opýtal: „Všetko v poriadku?“

Paul prikývol. „Všetko v poho. Nema problema.“ No vzápätí sa spýtal: „Povedz, oci, keď ste boli deti, tiež ste robili hlúposti, však?“

Peter prikývol. „Jasné, ale...“

„Dobre, aj som si myslel. A priviazali ste aj niekoho o strom alebo stĺp?“

„Ehm... ako ti to napadlo?“

„Len tak. V škole o tom niekto rozprával... že niekoho priviazali o strom. A potom utiekli, lebo prišla búrka.“

„Hrozné,“ povedal Peter. „A tomu chudákovi, čo bol priviazaný, sa niečo stalo?“

„Nie. Ani nie. Niekto išiel okolo a odviazal ho.“

„Mal šťastie. Ale niektoré hry nie sú vtipné. Môžu totiž skončiť dosť zle.“

„Viem,“ prikývol Paul.

Vtedy s rachotom po schodoch zišla Karlota. „Práve som z okna videla, ako nám niekto hodil čosi do schránky! Ale nebol to poštár ani nikto z tých, čo rozdávaly letáky. Aspoň pri sebe žiadne ďalšie nemal. Len pre nás.“

„Tak sa choď pozrieť, ty zvedavá myška,“ vyzval ju otec a podal jej kľúč od schránky.

„Idem! O chvíľu som späť!“

Otec sa otočil k Paulovi. „Takže, ešte raz. Príbeh, ktorý si mi práve vyrozprával, je o niekom, koho poznáš?“

No kým Paul stihol odpovedať, vrátila sa Karlota.

Mala v ruke list, ktorý podala otcovi.

„Na obálke je Paulovo meno,“ skonštatoval Peter. „Len Paul. Inak nič.“

Podal list Paulovi.

„No, už ho otvor, otvor ho!“ naliehala Karlota.

„Listové tajomstvo,“ povedal Paul. „Pod', Dusty, ku mne. Ideme si ho prečítať do našej izby. A zavrieme dvere!“ dodal ešte pred Karlotou.

Odišiel hore do izby. Dusty ho nasledoval. A keď Paul zavrel dvere, psík vyskočil vedľa neho na posteľ.

„Dobre, Dusty,“ povedal Paul. „Čo myslíš, od koho je ten list?“

Dusty naklonil hlavu a chvostom poklopal po prikrývke. Znamenalo to asi tolko, že: *Netuším, ty mi povedz.*

No zrazu sa nadýchol a vystrčil hlavu dopredu, aby oňuchal obálku.

„No, kto to je?“ opýtal sa Paul. „Žeby Alex? Spoznávaš pach. Hm, čo je? Prečo vrčíš?“

Dusty zrazu zhlboka zavrčal. A srst' na šiji sa mu poriadne naježila!

„Pokojne, kamarát,“ povedal Paul. „Také zlé to nebude. Pozrime sa teda.“

Paul sotva roztrhol obálku a vytiahol chumáč čiernej srsti, keď vystrašene odskočil a prekontroloval Dustyho srst'. Netrvalo mu dlho, kým na psíkovom chrbte našiel miesto, odkiaľ mu niekto nepochybne odstrihol trochu srsti. Vôbec nechápal, prečo si to už dávno nevšimol.

„Mrzí ma to,“ zašepkal a pritisol si Dustyho k sebe. „Ale chytíme toho, kto ti to urobil. Myslím, že už aj viem, kto to bol!“

Paul prudko otvoril dvere a valil sa dole schodmi. „Karlot! Pod' sem, je to súrne. Kto nám do schránky hodil ten list? Chlapec alebo dievča?“

Karlota práve krmila králiky, no hneď si všimla, aký je Paul rozrušený. Preto sa aj tvárila, že ho nepočuje. Alebo že má práve na práci niečo dôležitejšie, než mu odpovedať.

„Karlota! No tak, už ma neštví a odpovedz!“

„Čarovné slovíčko?“

„Prosím! Prosiím! No tak, chlapec alebo dievča?“

„Veď som hovorila, chlapec.“

„Nie, nehovorila. A ako ten chlapec vyzeral?“

„Malý, trochu tučný.“

„Malý?“ opýtal sa Paul podráždene. „A tučný?“ Ani jedno nesedelo na toho, koho podozrieval. „Si si istá? A nebolo pri ňom náhodou aj nejaké dievča? Trochu staršie, v kapucni?“

Karlota pokrútila hlavou. „Malý a tučný,“ zopakovala. „Len jeden chlapec. Ale veď ho poznáš!“

„Čože?“

„Aj ja ho poznám.“

„Ale... prečo si to nepovedala hneď?“

„Nepýtal si sa. Chceš to vedieť?“

S Karlotou to bude čoraz ťažšie, pomyslel si Paul. Škoda, že sa mladšie sestry nedajú skrátka vrátiť. No na druhej strane niekedy je Karlota super. Keď sa nespráva ako otravná koza.

„Jasné, že to chcem vedieť,“ snažil sa ostať pokojný.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dusty 8: Zradné stopy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.